

KLUK ODVEDLE

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

Kluk odvedle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie Westová
Kluk odvedle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KLUK ODVEDLE

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

MICHELLE WOLFSONOVÉ, KTERÁ SE BĚHEM TOHO,
KDYŽ MI POMÁHALA SPLNIT SI MÉ SNY,
STALA OPRAVDOVOU PŘÍTELKYNÍ

KAPITOLA 1

Motor zakvílel, když jsem se pokusila přidat plyn. Žluté čáry na silnici vlevo ode mě ubíhaly v jedné šmouze. Oceán napravo vypadal, jako by se ho to vůbec netýkalo. Vytvářel iluzi, jako bych nejela dost rychle. Mírné zatáčky téhle silnice přímo vybízely k vysokým rychlostem. Sešlápla jsem plyn ještě o centimetr níž a auto šklublo dopředu. Srdce se mi rozbušilo a neubránila jsem se úsměvu. Kolem svištěl vítr, rozfoukával mi vlasy a osušoval z čela pot z posledního tréninku tohoto školního roku.

Ve zpětném zrcátku se zableskla červená a modrá světla. Zbytečně jsem zvedla nohu z plynu, jako by mi to mohlo nějak pomoci. Rozhlédla jsem se po místě, kde bych mohla zastavit, a už jsem si připravovala výmluvu. Když policajt s bločkem v ruce došel k mému okénku, měla jsem už vymyšlené dvě skvělé možnosti.

Jakmile jsem uviděla jeho tvář, hned jsem je zavrhla. Povzdechla jsem si a stáhla okénko.

„Charlotte Reynoldsová, zase ty,“ řekl mi.

„Dobrý den.“

„Tak pokolikáté to je, potřetí, co?“

„Fakt?“ Sakra. Jaká je pravděpodobnost, že mě třikrát zastaví ten samý policajt? „Táta pozdravuje.“

Zasmál se. „Tvůj táta je fajn policajt, ale jeho jméno tě z toho už nedostane. Ne když jsi jela pětadvacet kilometrů v hodině přes limit.“

„Fakt? To nemohlo být pětadvacet.“

„Bylo. Potřebuju tvůj řidičák.“

„Můžu se vám podívat na radar, jestli jste to dobře přečetl?“

Povytláhl na mě obočí a já mu neochotně podala řidičák. Táta mě zabije.

Vešla jsem předními dveřmi a hodila si batoh pod stůl na chodbě, pořád naštvaná kvůli té pitomé pokutě. „Kde jste kdo?“ zahalekala jsem. Zamířila jsem za zvuky smíchu do kuchyně. Uprostřed ostrůvku stál mixér a kolem něj lahvička tabasca, kečup a skořápky od vajíček. Gage vzhledl a zachytil můj pohled.

„Charlie! Jdeš právě včas.“

Pach čerstvě připraveného odporného smoothie jsem zachytila už ve dveřích – připomínal shnilá rajčata. „Ale ne.“

„Ale jo.“ Nathan mě chytil za rameno a přitáhl ke kuchyňské lince. „Vezmi další skleničku.“

Moje sklenička přistála vedle ostatních. „Na tři to vypijeme,“ prohlásil Gage a rozlil polévkovitou tekutinu z mixéru do pěti sklenic.

„Proč tohle děláme?“ zeptala jsem se a zadívala se na čtyři kluky u ostrůvku. Tři z nich byli moji bráchové –

Jerom, Nathan a Gage – a ten čtvrtý jím mohl klidně být taky – Braden. Ten byl naším sousedem dvanáct z šestnácti let mého života a byl s námi úplně pořád.

„Zprvė, abychom dokázali, že na to máme. A zadruhé, abychom si posílili žaludky před tou náloží, co dostanou zítra na fotbal.“

„Takže jinými slovy, protože jsme idioti.“

„To taky,“ souhlasil Gage a pozvedl sklenku. „Připravít.“

„Kdo prohraje, dostane to vrchem,“ prohlásil Braden.

„Jasně, jasně, nezdržujte. Chci jít před setměním běhat.“ Přičichla jsem si. To jsem neměla dělat. Smrdělo to hůř než Gageova šatní skříň.

„Neudělá to. Charlie z toho vycouvá,“ prohlásil Nathan a ukázal na mě.

„Ne, ty zdržuješ.“ Měl pravdu. Nehodlala jsem tu věc vypít. Ale oni taky ne. O tom celá tahle hra byla. Už jsme ji hráli. Tedy ne přesně tuhle, ale různé variace na stejný princip. *Na tři všichni skočíme do bazénu. Na tři všichni zařveme „Jsem chcípák“ uprostřed obchodního centra. Na tři všichni olízeme člověka po své pravé ruce.* Byla to blafovací hra. Když to někdo z nás udělal, ostatní museli za trest provést nějakou pitomost. Když do toho nešel nikdo, vyvázli jsme všichni.

Jediný, na koho jsem si v tu chvíli musela dávat pozor, byl Braden. Svoje bratry jsem měla naprosto přečtené. Dnes mi bylo jasné, že tu zrůdnost nevypijí, hned jak jsem vešla do kuchyně – měli to vepsané ve tvářích zkroucených znechucením. Ale Braden pro mě i po těch letech byl pořád divoká karta. Zadívala jsem se na něj a on se usmál.

Bojíš se? naznačil mi nehlasně rty.

Zavrtěla jsem hlavou a prohlížela si jeho oči. Měl je oříškové, někdy víc do zelena a někdy do hněda. Teď vypadaly spíš zeleně a já jsem se snažila odhadnout, co to naznačuje o jeho záměru. Hodlal to vypít?

„Tak jo, zavřít oči,“ rozkázal Jerom. „Připravit sklenice.“

Zavřela jsem oči. Nechtěla jsem to mít na hlavě a muset se dneska dvakrát sprchovat – před běháním i potom.

„Jedna...“

Braden si vedle mě odkašlal. To bylo blafování, ne? Takže to vypít nehodlal.

„Dva...“

Dloubl do mě loktem. Sakra, pokoušel se mě napálit. Takže to *hodlal* vypít.

„Tři.“

Radši to mít v sobě než na sobě. Spolykala jsem obsah sklenice třemi velikými doušky a ani se moc nezakuckala.

„Charlie!“ zakvíčel Nathan. „Jako fakt?“

Všichni drželi v rukou plné sklenice. „Ha! Na hlavu s tím. Všichni.“ Podívala jsem se na Bradena, který se tvářil samolibě, ačkoli technicky vzato prohrál. Potřebovala jsem se naučit, jak ho prokouknout, abych se napříště vyhnula té pachuti, která se mi teď lepila na jazyk. Ani můj žaludek nebyl zrovna nadšený. „Mmm, chutná to jako UGO.“

„Fuj, Charlie, nikdy nechod' s klukem, který má rád UGO,“ řekl mi Gage.

Obrátila jsem oči v sloup. Od mých šestnáctých narozenin, kdy oficiálně přestal platit tátův zákaz randění, na mě bráchové neustále chrtili vlastnosti, které podle nich vyřa-

zovaly kluky z výběru. Byla jsem přesvědčená, že kdybych udělala seznam všeho, co ze sebe vysypali za poslední půlrok, na celém světě by mi nezůstal na výběr vůbec nikdo. „Proč ne?“ zeptala jsem se.

„Protože nemůžeš věřit klukovi, který pije zeleninu. Navíc dech páchnoucí po protlaku je lahůdka.“

Celou pusou mi pomalu zahřívalo tabasco. Pak mě nakopel pepř, až jsem se rozkašlala. „Fuj. Co jste do toho proboha dali?“ Otočila jsem se a silným proudem vody z kohoutku si umyla jazyk. „Nevidím žádné polité hlavy,“ řekla jsem a vyprskla vodu všude kolem. Poslouchala jsem, jak jim mezi bručením a nadávkami ta příšerná tekutina šplouchá do vlasů. Za tu pachů v puse to nestálo. Zakloktala jsem a vyplivla poslední zbytky vody. „Fajn, tohle bylo super. Uvidíme se zítra na fotbale. Všichni to schytáte.“ Cestou z kuchyně jsem strčila do Bradena a on se zasmál. Očividně mu bylo jasné, že právě on byl jediným důvodem, proč jsem nakonec tu věc vypila.

„Počkej,“ zavolal na mě Jerom. „Chci jít běhat s tebou.“

„Nebudu čekat, až se osprchuješ.“ Skrčila jsem se a utáhla si tkaničky.

Uhladil si rukou dozadu černé vlasy, které mu tabasco přibarvilo do červena. „Kdo říkal něco o sprchování? Jdu se obout.“

Ten pach vznášející se kolem Jeroma mi při běhu obracel žaludek. Nejspíš proto, že mi připomínal, co mám v břiše. Dusno letního večera tomu nepomáhalo. Horko a vlhko nebyly zrovna moje oblíbené podmínky na běhání.

Zaměstnávala jsem hlavu tím, že jsem se pokoušela určovat druhy stromů v parku. Věděla jsem, že ty největší jsou eukalypty. Rostly na pobřeží úplně všude. Asi mají rády slaný vzduch. I u nás doma, přes patnáct kilometrů daleko od oceánu, se jim dařilo.

„Osm týdnů léta,“ řekl Jerom a přerušil moje neúspěšné pokusy určit nějaký další druh. „Pak zase upadneme do řetězů útlaku.“

„Ani mi to nepřipomínej. Ty aspoň máš nějakou svobodu.“

„Ty si myslíš, že univerzita rovná se svoboda?“

„Hm... jo!“

Zachechtal se. „No dobře, docela jo. Ale pořád budu mít přednášky a fotbal, takže nebudu tak svobodný, jak bych mohl být.“

„Už jsi varoval Nathana? Myslím, že se na nějakou tu svobodu těší.“

„Jo, jasně. Kdyby neexistovala pravidla, co mu přesně vymezí hranice, Nathan by nevěděl, co se sebou.“

„To je pravda.“

Podíval se na mě trochu bez dechu. Bylo fajn vidět, že mi můj velký brácha pořád tak docela nestačí. Nebyla jsem ani zadýchaná. „A co ty?“ zeptal se mě. „Nějaké předsudky ohledně pozice mazáka, které bych měl rozdrtit?“

„Prosím tě. Já jsem starý mazák už dva roky, vzhledem k tomu, že se celou dobu na střední bavím s Nathanem, Gagem a Bradenem.“

„To je fakt. Možná to od nich byla medvědí služba. Měli tě nechat chvíli trpět v zákopech, než tě vytáhli nahoru.“

„Možná si s tebou dám závod do kopečka.“ Ukázala jsem dopředu. Stoupání bylo na začátku čtvrtého kilometru. Žaludek se mi stáhl, jak s mým vlastním návrhem nesouhlasil, ale jakmile Jerom řekl: „Máš ho mít,“ vycouvat jsem už nemohla.

Když jsme vyrazili do kopce, všimla jsem si, že není jenom dusno – nad námi se stahovala temná mračna. Dešťová. Prvních asi padesát metrů běžel s náskokem, ale byl to docela dlouhý kopec a já si šetřila síly na dobu, kdy jemu dojdou, a předběhla jsem ho. Na vrcholu jsem se předklonila, teď už pořádně zadýchaná, a snažila se popadnout dech.

„Hraní v útoku tě rozmazlilo,“ prohlásila jsem. „Slyším, jak se ti chechtají záložníci celého světa.“

„Tak ať.“

„Vypadá to, že bude pršet,“ řekla jsem a znovu se podívala na nebe. „Snad zítra půjde hrát.“

„Hrát se bude. Jenom se to možná promění na bahenní fotbal.“ Jerom se zadíval na svůj rukáv a potom z něj odcvrnkl kus červené slizovité hmoty.

Z toho pohledu se mi obrátil žaludek a do hrdla mi stoupala kyselina. „Vydrž chvíličku.“ Došla jsem ke kraji cesty a vyzvracela se do křoví. Z toho pachu se mi chtělo zvracet znovu, ale rychle jsem odešla dál.

„Fuj,“ utrousil Jerom.

Otřela jsem si hřbetem ruky pusou. „Jo, syrová vejce s tabascem nejsou nic moc. Ale teď je mi mnohem líp.“ A taky bylo. „Pojď.“ Znovu jsem se rozběhla směrem k cestě vedoucí kolem parku a zpátky do naší čtvrti.

„Nepřijde ti někdy, že jsi na sebe moc tvrdá?“ zeptal se mě Jerom, když mě dohonil.

„Tohle mi říkáš ty, když sám studuješ na univerzitě v Las Vegas s fotbalovým stýpkem?“ Vzpomněla jsem si, jak to stipendium dostal. I když byla tahle univerzita jeho snem, tajně jsem doufala v nějakou školu blíž k domovu. Bylo těžké se rozloučit s kterýmkoli z bratrů. Chtěla jsem je mít u sebe. V bezpečí. Měla jsem radost, když se Jerom rozhodl na léto vrátet domů. „Ne, nemyslím si, že jsem na sebe moc tvrdá. Musíš se snažit, jak nejlíp umíš, abys byl nejlepší, ne?“

„Asi jo.“

„Asi? To ty tohle vždycky říkáš. Roky jsi to měl napsané na dveřích pokoje. Tak na mě nezkoušej tohle ‚asi‘. Navíc,“ ukázala jsem zpátky ke křoví, „tohle s tím nemělo nic společného a ty to víš. Ani nejsem unavená. To souviselo s drinkem, který jsem si neměla dávat a který máš pořád všude na triku.“

„To je fakt.“ Uběhli jsme dalších pár metrů. „Proč?“

„Proč co?“

„Proč jsi to vypila? Musela jsi vědět, že my to neuděláme.“

Ale nevěděla jsem, jestli to neudělá Braden. „Jako tehdy, když jste rozhodně nehodlali líbat náhodné cizí lidi? Udělali jste to. Všichni, dokonce i Nathan. A já jsem potom musela dalším čtyřem lidem, které jsme potkali, říkat, že jsem se asi zamilovala do svého psa, a ptát se jich, jestli nevědí, kdo by mi s tím mohl pomoci.“

Rozchechtal se tak, až musel na chvíli zastavit. „Ten trest byl vtipný, ale hlavně to byl jednoduchý úkol. Proto

jsme do toho všichni šli. Co jsi s tím měla za problém? Ne-
líbil se ti ten člověk, kterého jsme ti vybrali?“

„Tak nějak.“ Ve skutečnosti to byl docela hezký kluk. Je-
nomže já jsem nečekala, že by ze mě byl nadšený, to byl ten
problém. Moji bráchové byli super. Atraktivní. Většině ho-
lek se líbili – vysocí, sportovní, s bouřkově šedýma očima.
Holky, které tehdy líbali, se o tom určitě baví do dneška.

Já byla... klučičí. Ten den v obchodním centru, kdy se lí-
bali cizí lidi, jsem měla tepláky z basketbalu, mastné vlasy
stažené do culíku a rozpraskané rty. Nehodlala jsem líbat
nějakého náhodného hezkého kluka, kterému by se z toho
nejspíš zvedl žaludek. „Nezvládnul by moji úžasnost,“ do-
dala jsem nahlas, když mi došlo, že Jerom pořád čeká na
lepší odpověď.

„Tu nezvládá jen tak někdo.“

Od jeho záchvatu smíchu jsme šli krokem, a tak jsem se
znovu rozběhla. „Asi jsi to myslel jako urážku, ale budu to
brát tak, že se mnou souhlasíš. A teď zaber. Konec flákání.“

„Ano, trenére.“

Když jsme dorazili domů, připadala jsem si upatlaná
a nohy jsem měla jako z gumy, ale plíce jsem měla rozdý-
chané a tělem mi proudil adrenalin. To byl jeden z důvodů,
proč jsem chodila běhat – tenhle rauš.

Jakmile jsem se večer zhroutila na postel, okamžitě jsem
usnula a spala jako zabitá – ani jediný sen.

A to byl ten druhý důvod, proč chodím běhat.

KAPITOLA 2

Očividně přešlo celou noc – ne že bych to slyšela – a z parku se stala bažina. Ale jak říkal Jerom, ideální podmínky na bahenní americký fotbal. Můj tým se shromáždil v hloučku a Jerom se zadíval na mě. „Připravte se, teď to přijde. A Charlie, možná by pomohlo, kdybys to tentokrát brala zvenku, a ne zevnitř.“

„Starej se o svoji techniku a já se postarám o tu svou,“ odsekla jsem.

„To byla jenom taková připomínka.“

„Jo, Jerome, Charlie ví, jak má hrát,“ rýpnul si Gage a vrazil do mě ramenem. „Tak jí neříkej, co má dělat.“

Gage ke mně měl ze všech mých bratrů nejbliž a taky byl jediný, komu taková poznámka mohla projít. Hlavně proto, že na mě vrhl ten svůj drzý úsměv a já se na něj nedokázala zlobit.

„Dobře, takže jdeme na to.“ Jerom zatleskal a oba týmy se rozestavily ke hře. Skóre bylo vyrovnané na sedmi bodech a zbývalo jenom pět minut. Ponožky jsem měla promáčené od bahna a ruce mi klouzaly po kolenou, když

jsem se skrčila, ale hodlala jsem ten míč chytit. Po rozehrávce jsem se rozběhla a Jerom mi poslal míč dokonalou přihrávkou. Chytila jsem ho a běžela. Někdo mě zezadu popadnul za triko. Vysmekla jsem se mu a málem sebou na kluzké trávě švihla.

Když mezi mnou a oranžovými kužely nezůstal nikdo z obránců, začala jsem komentovat svou vlastní hru. „Přeskočila louži a vrhla se do koncové zóny. Touchdown!“ Otočila jsem se a zvedla míč do vzduchu jako trofej. „Jo! Jsme nejlepší!“

„Přestaň se vyťahovat,“ zamumlal Braden a zvedal se ze země. „Jsi otravná.“

„A ty neumíš prohrávat,“ odfrkla jsem si polohlasem. Byl úplně stejný jako bráchové – nesnášel prohry.

Nasadil mi Nelsona a dřel mi klouby o temeno.

Nos mi naplnil závan mokré trávy, potu a bahna. „Fuj. Smrdíš. Pusť mě.“

„To je vůně vítězství.“

„Spíš puch prohry.“

Pustil mě přímo nad kaluží a postaral se, abych neudržela rovnováhu. Přistála jsem dlaněmi v bahně a postříkala si obličej.

„Jsi mrtvej.“ Skočila jsem na něj zezadu a zabořila mu koleno do beder.

Vyjekl a zasmál se najednou. Když jsem sklouzla na zem, zamířila jsem ven z hřiště, našla jeho mikinu a utřela si s ní obličej. Vykročila jsem zpátky do pole, kde stálo v hloučku několik kluků včetně dvou mých bratrů – Nathana a Jeroma. „Proč tady všichni takhle postáváme? Pojdte to dohrát.“

Jerom i Nathan po mně vrhli varovné pohledy, abych zmlkla. Až když jsem došla blíž, všimla jsem si, že jeden z kluků, Dave, telefonuje.

„Žádné akutní hovory s přítelkyní. Jsme uprostřed zápasu,“ prohlásila jsem a Dave vzhlédl, ale nedíval se na mě.

„Charlie, pššt,“ řekl mi Nathan. „Něco se děje.“

Několik dalších kluků přišlo blíž. „Co je?“ zeptal se zpoza mě Braden.

Pokrčila jsem rameny. „Nevím, pští mě.“ Přes Bradenovo rameno jsem viděla, jak Gage u startovní čáry vyhazuje znovu a znovu do vzduchu míč. Všiml si mého pohledu a rozpráhl ruce, jako by se ptal: „Co vám trvá tak dlouho?“ Jen jsem zavrtěla hlavou.

David konečně položil telefon: „Musím jít. Babička.“

„Vysvětlil jsi babičce, že jsme uprostřed zápasu?“ zeptala jsem se ho.

„Umřela.“

„Aha.“

Kolem zašuměla vlna vzdechů a omluv. Dave vypadal jako v šoku a oči měl skleněné.

„Kolik jí bylo?“ zeptala jsem se.

Bezmyšlenkovitě si přejel rukou po rameni. „Sedmdesát něco. Nevím přesně.“

„A co se stalo?“

„Měla rakovinu. Už asi rok. Věděli jsme, že to přijde, jenom jsme nevěděli kdy.“

„To je bída.“ Promnula jsem si ruce a rozhlédla se kolem. Všichni tam jen postávali a nevěděli, co říct. „Tak co, dohrajeme to?“

Braden mě dloubl loktem do boku.

„Co je? Aspoň přijde na jiné myšlenky. A zbývá nám jenom pět minut. Nemůžeme teď skončit.“

„Charlie,“ vybafl na mě Jerom svým káravým hlasem velkého bráchy, zatímco Nathan mě chytil za jednu ruku, Braden za druhou a táhli mě stranou.

„Co je na tom...“ Nemohla jsem větu dokončit, protože mi Braden přikryl pusou dlaní.

„Zrovna my bychom měli mít pochopení,“ zašeptal mi Nathan. „Bud' trochu empatická.“

Kousla jsem Bradena do prstu a on ruku stáhl. Pak jsem se vysmekla z jejich sevření. „Co bych měla chápat na tom, že nějaká stará paní umře na nějakou nemoc, se kterou bojuje?“

Braden se ke mně natáhl, nejspíš aby mi zase přikryl pusou. Uskočila jsem mu z dosahu.

„Pšššt!“ zasyčel Nathan a ohlédl se přes rameno. „Měla bys chápat, že...“

„Dobře. To je jedno. Řekněte Daveovi, že mě to mrzí.“ S těmi slovy jsem se otočila a rozběhla po cestě kolem parku a dál. Proč bych měla chápat, co prožívá Dave? Protože mu někdo umřel, stejně jako kdysi mně? Nemělo to nic společného. Mojí mámě bylo třicet jedna, když umřela. Sotva jsem ji poznala. Měla jsem na to jenom mizerných šest roků. Šest roků, které jsem si ani nepamatovala.

Svírala se mi žebra, až jsem nemohla dýchat, takže se mi těžko běželo. A to ve mně vyvolávalo vztek. Běh mi nikdy potíže nedělal. Nutila jsem se běžet, dokud jsem nezačala zase dýchat normálně. Nějakou dobu to trvalo.

Když jsem dorazila domů, slunce stálo vysoko na obloze a já byla celá zpocená. V naší předzahrádce stál Braden. Kaštanové vlasy zmáčené ze sprchy měl skoro černé. Byl o něco vyšší než moji bráchové, takže vypadal, že je hubenější, ale jeho široká ramena nenechala nikoho na pochybách, že je sportovec. „Ahoj, cítíš se už líp?“ zeptal se mě.

„Voniš líp?“ odpověděla jsem s úsměvem.

„Takže ano?“

„Jsem v pohodě. Očividně jsem prostě hovado, ale to všichni dávno víme.“

Braden sebou škubl. Slovo *hovado* nesnášel. Tak jsme všichni říkali jeho otci – nebo mu tak říkal on a my všichni s tím souhlasili. Jako by měl pocit, že tohle slovo patří jen jemu a označit tak kohokoli jiného je moc velká urážka.

„A Dave to zvládl?“

„Jerom ho odvezl domů, takže je určitě v pořádku.“

„Co se to s Jeromem stalo? Dva roky na univerzitě a na jednu je z něj otcovský typ?“

„Tvůj brácha vždycky uměl dobře nasouchat.“

Fakt? A jak to Braden věděl? Ukázala jsem na bílou pracovní dodávku zaparkovanou na jejich příjezdové cestě. „Tvůj táta se dneska vrátil brzy?“

Braden nad tou otázkou mávl rukou. Zjevně mu nepřišla hodná slovní odpovědi. Pak se otočil zpátky ke mně. „Co teď budeš dělat?“

„Jdu se osprchovat.“ Došla jsem ke dveřím a otočila se. „Měj se.“

Zarazil mě: „Dneska večer jdeme slavit máminy narozeniny. Říkal jsem si, že bych měl zajet do obchoďáku a něco jí koupit.“

„To asi není špatný nápad.“

Měla jsem ruku na klíce, když se mě zeptal: „Nemáš nějaký nápad na dárek?“

„Ty se ptáš mě?“ Zasmála jsem se. „Legrační.“

„Ocenil bych názor holky.“

„Tak to by sis měl nějakou najít.“

„Dobře, názor nenázor, chceš jet se mnou?“

„Do obchoďáku?“ Otočila jsem se. Díval se na mě. Braden sice byl divoká karta, ale stejně jsem ho většinou dokázala prokouknout a teď jsem viděla soucit. Soucit mě rozčiloval. „Hele, Bradene, jsem v pohodě, jo?“ A kdybych si potřebovala popovídat, tak tu mám očividně po ruce Jeromovo ucho.

Zvedl ruce, jako by se vzdával. „Dobře.“ Jeho oči jako by říkaly: *Asi máš chladné, ledové srdce, Charlie.* Nemohla bych souhlasit víc.

KAPITOLA 3

Ten večer měl večeři na starosti Nathan a zrovna z trouby tahal něco z masa a těstovin, přesně když se vrátil táta. *Vlezdoprdelka*. Když táta z garáže přišel do kuchyně, našel mě u stolu a přimhouřil oči. Přemýšlela jsem, který z mých bratrů na mě donášel a proč to tátu tak naštvalo. Proboha, co s tím všichni měli za problém? Kdybych se kvůli Daveově babičce rozbřečela, můj život by byl mnohem jednodušší. Možná bych měla cvičit nějaké falešné vodopády slz.

Táta byl hodný člověk a většinou to s ním šlo hladce, ale když měl na sobě svou plnou policejní výstroj a tenhle výraz ve tváři, šel z něj strach. Pověsil si klíče na háček u dveří, potom si rozepnul a pověsil služební opasek a těžká baterka přitom bouchla do zdi. „Charlie...“ řekl unaveně.

„Mrzí mě to.“ Pak jsem postupně všechny bratry sjela vražedným pohledem. Gage na mě nevinně kulil oči.

„To je v pořádku, ale tentokrát už to stačit nebude.“

„Tentokrát?“ Už jsem někdy byla necitlivá k příbuzným nějaké jiné zemřelé babičky?

Táta došel ke stolu a hodil na něj růžovou kopii mé pokuty za rychlou jízdu. Aha. Tohle bylo něco horšího než necitlivost. Šlo tu o porušení zákona.

Snažila jsem se z toho vymluvit. „Nevěděla jsem, jaký je tam limit, a neviděla jsem ho. Schovával se v boční ulici. Není to ilegální, jako nějaká past nebo tak něco? Nathane? Není to ilegální?“

Nathan potlačil úsměv a přinesl na stůl džbán vody s ledem. Příští akademický rok začínal se studiem práv. Jeho cílem bylo stát se advokátem.

Táta na mě upřel ostrý pohled. „Proč jsi mi o tom neřekla?“

„Omlouvám se.“ Měla jsem to říct hned. Vždycky to bylo horší, když se to dozvěděl zvenčí.

„Tohle je druhá pokuta během dvou měsíců. A to nepočítám všechny ty, ze kterých ses vykroutila pomocí mého jména.“

Sklonila jsem hlavu, abych schovala tváře, které mi při tomhle přistižení zčervenaly. Nepotřebovala jsem, aby si ze mě bráchové dělali legraci ještě proto, že jsem celá rudá. Táta měl pravdu. Zastavili mě víckrát. Jeho jménem jsem se oháněla pokaždé.

„Víš, jaká ostuda to je, když chytí při přestupku moje dítě? A když se o těch pokutách dozvídám od kolegů?“

„Omlouvám se.“

„Ale ještě horší než ta ostuda je pohyb na mém bankovním účtu.“ Praštil prstem do papíru na stole v místě, kde jeho vlastní rukou stálo napsáno \$264. Vykulila jsem oči. „Jo, to je hodně peněz.“

Přikývla jsem.

„A zaplatíš to ty.“

„Cože?“

„Slyšela jsi mě. Myslím si, že ses minule nepoučila, protože jsem za tebe tu pokutu zaplatil já. Takže nebudeš platit jenom tuhle pokutu, ale taky tu předchozí, a *taky* těch sto dolarů měsíčně, o které mám teď dražší pojištění.“

„Ale já tolik peněz nemám.“

„Tak si najdi práci.“

„Jak? Za sedm týdnů mi začíná basketbalový tábor a potom mám školu a fotbal.“

„Tati,“ ozval se Gage a tentokrát použil svůj neodolatelný úsměv na moji obranu. „Charlie je ještě malá holčička. Nenuť ji pracovat. Nepřežije to.“

Dobře, to nebyla úplně taková obrana, jakou bych potřebovala.

„Ty se do toho nepleť,“ odbyl ho táta.

Zasalutoval. „Ano, pane strážníku.“

Táta se na něj nasupeně otočil, ale stejně jako my ostatní se na něj nedokázal dlouho zlobit. A tak se obrátil zpátky ke mně. „Nějak si to zaříd, protože tohle je moje konečné rozhodnutí.“ S tím odešel z kuchyně a šel se převléct do ložnice. Všichni bráchové zírali na mě a potom, jako by napočítali do tří, se všichni najednou ve stejný okamžik rozchechtali.

„Jo, děsná legrace,“ řekla jsem. „Jako by vás nikdy nezastavili.“

Nathan zvedl ruku. „Nikdy.“ *Samozřejmě.*

„Dvakrát,“ řekl Jerom.

Podívala jsem se na Gage. Ze všech mých bratrů mi byl nejenom nejbližší, ale taky nejpodobnější. „Párkrát,“ připustil. „Ale z pokuty jsem se vždycky vykroutil. Musíš se tvářit trochu víc nevinně, Charlie. Před policajty nemůžeš dělat chytrou. Nemají to rádi.“

„Jak můžeš vědět, co jsem dělala?“

Všichni se znovu rozchechtali. Tohle kolo smíchu přerušilo zvonění telefonu položeného na stole s nabíječkou. Gage vyskočil a přehoupl se přes ostrůvek, aby ho stihl zvednout, než hovor spadne do hlasovky.

Táta se vrátil do kuchyně a jako by si s oblečením převlékl i roli. Dal mi pusku do vlasů. Možná to znamenalo, že si tu moji práci ještě rozmyslí. „Asi bys měla s tím hledáním začít hned zítra ráno,“ řekl mi. Pak se ohlédl za Gagem a vyštěkl: „Polož to.“

Skrčila jsem se na židli o něco víc a nabrala si na talíř trochu Nathanových těstovin. Táta odříkal modlitbu (dvacetiletá kariéra u policie ho naučila bázni před Bohem) a všichni jsme se pustili do jídla. Večeře u nás doma probíhala jako závod. Kdo nejedl rychle, propásl přídávky. Já se ale na přídávky stejně moc necítla.

Ležela jsem na posteli s nohama na pelesti a házela si tenisákem o zeď. Ozvalo se klepnutí na dveře a někdo, nejspíš Gage, vešel dovnitř. Jenom on nikdy nečekal na odpověď. Zaklonila jsem hlavu a uviděla převrácený obraz Gage, těsně než vyskočil do vzduchu a přistál mi na hlavě.

Nesouhlasně jsem zabručela a on se odvalil.

„Takže brigáda, jo?“